A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2026. július 16.*

„Előzetes döntéshozatal – 2000/31 irányelv – Az 1. cikk (5) bekezdése – Hatály – A szerencsejáték-tevékenységek kizárása – Szerencsejátékok reklámozása – Az ilyen reklám tárhelyen való elhelyezése – 14. cikk – A tárhelyszolgáltatók felelősségi rendszere – Aktív szerep – A tárhelyszolgáltató és a szolgáltatás igénybe vevője között létrejött kereskedelmi megállapodás”

A C-421/24. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Consiglio di Stato (Államtanács, Olaszország) a Bírósághoz 2024. június 14-én érkezett, 2024. június 11-i határozatával terjesztett elő

az **Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)**

és

a **Google Ireland Ltd**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a második tanács bírájaként eljárva, F. Schalin, M. Gavalec és Csehi Z. bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: E. Sartori tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2025. szeptember 10-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Google Ireland Ltd képviseletében F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri és G. Gelera avvocati,

– az olasz kormány képviseletében S. Fiorentino, meghatalmazotti minőségben, segítői: R. Guizzi és F. Varrone avvocati dello Stato,

* Az eljárás nyelve: olasz.

– a belga kormány képviseletében C. Jacob és L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben, segítőik: V. Ramognino avocat, valamint R. Verbeke és P. Vlaemminck advocaten,

– a cseh kormány képviseletében A. Edelmannová, M. Smolek és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében P. Barros da Costa, L. Medeiros és A. Silva Coelho, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, P. A. Messina és J. Szczodrowski, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2025. november 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) 1. cikke (5) bekezdésének és 14. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Google Ireland Ltd (a továbbiakban: Google), ír jog szerinti társaság és az Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (távközlési felügyeleti hatóság, Olaszország; a továbbiakban: AGCOM) között az utóbbi által a Google-lal szemben szerencsejáték-oldalak reklámozása és népszerűsítése miatt kiszabott bírság tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2000/31 irányelv (12), (16), (21) és (42) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(12) Szükséges bizonyos tevékenységeket kizárni ennek az irányelvnek a hatálya alól arra hivatkozással, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága ezeken a területeken ebben a szakaszban nem biztosítható a Szerződés, illetve a másodlagos jogforrások alapján; e tevékenységek kizárása nem érintheti a belső piac megfelelő működéséhez utóbb szükségesnek bizonyuló jogi eszközöket; […]

[…]

(16) A szerencsejátékkal összefüggő tevékenységek kizárása ezen irányelv alkalmazási köréből csak azokra a szerencsejátékokra, sorsolásos játékokra és fogadási ügyletekre vonatkozik, amelyek pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást foglalnak magukban; ez nem vonatkozik a promóciós vetélkedőkre és játékokra, amelyek esetében a cél a termékek vagy szolgáltatások eladásának ösztönzése, és amelyek esetében ha felmerül valamely összeg megfizetése, az csak a reklámozott termékek vagy szolgáltatások megszerzését szolgálja.

[…]

(21) A szabályozott terület alkalmazási köre nem sérti az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokkal kapcsolatos jövőbeni közösségi harmonizációt és a közösségi jognak megfelelően nemzeti szinten elfogadásra kerülő jövőbeni jogszabályokat; a szabályozott terület csak az on-line tevékenységekkel, mint például az on-line tájékoztatással, on-line reklámozással, on-line vásárlással, on-line szerződéskötéssel kapcsolatos követelményeket szabályozza, és nem érinti a tagállamoknak az árukkal kapcsolatos olyan jogi követelményeit, mint például a biztonsági szabványok, a címkézési kötelezettségek vagy a termékfelelősség, sem a tagállamoknak az áruk átadásával, illetve szállításával kapcsolatos követelményeit, ideértve a gyógyszerek forgalmazására vonatkozókat; […]

[…]

(42) Az ebben az irányelvben megállapított, felelősség alóli mentességek csak azokra az esetekre vonatkoznak, amelyekben az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó tevékenysége olyan hírközlő hálózat működtetésének és az ahhoz való hozzáférés biztosításának technikai folyamatára korlátozódik, amely hálózaton keresztül harmadik személyek által rendelkezésre bocsátott adatokat továbbítanak és ideiglenesen tárolnak, a továbbítás hatékonyabbá tételének kizárólagos céljával. Ez a tevékenység pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű, ami azt is jelenti, hogy az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtónak sem tudomása nincs a továbbított, illetve tárolt adatról, se nem kezeli azt az adatot.”

4 Ezen irányelvnek „Az irányelv célja és alkalmazási köre” című 1. cikke az alábbiakat írja elő:

„(1) Ez az irányelv a belső piac megfelelő működéséhez kíván hozzájárulni az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgásának biztosítása által.

(2) Ez az irányelv az (1) bekezdésben megállapított célkitűzés eléréséhez szükséges mértékben közelít egymáshoz bizonyos, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra alkalmazandó, a belső piaccal, a szolgáltatók letelepedésével, a kereskedelmi tájékoztatással, az elektronikus úton kötött szerződésekkel, a közvetítő szolgáltatók felelősségével, a magatartási kódexekkel, a jogviták peren kívüli rendezésével, a bírósági keresetekkel és a tagállamok közötti együttműködéssel kapcsolatos nemzeti rendelkezéseket.

[…]

(5) Ez az irányelv nem alkalmazható:

a) az adózás területén;

b) az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokkal kapcsolatos, [a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 1995. L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.)] és [a távközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről és a magánélet védelméről szóló, 1997. december 15-i 97/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 1998. L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 40. o.)] szabályozott kérdésekre;

c) a kartelljog által szabályozott megállapodásokkal és magatartással kapcsolatos kérdésekre;

d) a következő, információs társadalommal összefüggő szolgáltatási tevékenységekre:

– a közjegyzői vagy azzal egyenértékű szakmában folytatott tevékenységre annyiban, amennyiben az a közhatalom gyakorlásához közvetlen és konkrét módon kapcsolódik,

– az ügyfél képviseletére és érdekeinek bíróság előtti védelmére,

– azokra a szerencsejátékkal kapcsolatos tevékenységekre, amelyek a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást foglalnak magukban, ideértve a sorsolásos játékokat és a fogadási ügyleteket.”

5 Az említett irányelv „Belső piac” című 3. cikke az (1) és (2) bekezdésében előírja:

„(1) Minden tagállam biztosítja, hogy a területén letelepedett szolgáltatók által nyújtott, információs társadalommal összefüggő szolgáltatások megfeleljenek azoknak az adott tagállamban alkalmazandó nemzeti rendelkezéseknek, amelyek beletartoznak a szabályozott területbe.

(2) A tagállamok nem korlátozhatják a szabályozott területtel összefüggő okokból az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások másik tagállamból történő nyújtásának szabadságát.”

6 A 2000/31 irányelvnek „A közvetítő szolgáltatók felelőssége” című 4. szakasza tartalmazza ezen irányelv 12–15. cikkét. Az irányelv „Tárhelyszolgáltatás” című 14. cikke a következőket írja elő:

„(1) Ha az információs társadalommal összefüggő olyan szolgáltatásról van szó, amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információ tárolásából áll, a tagállamok biztosítják, hogy a szolgáltatót ne terhelje felelősség a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére tárolt információért, azzal a feltétellel, hogy:

a) a szolgáltatónak nincsen tényleges tudomása jogellenes tevékenységről vagy információról, és – ami a kárigényeket illeti – nincsen tudomása olyan tényekről vagy körülményekről, amelyek nyilvánvalóan jogellenes tevékenységre vagy információra utalnának; vagy

vagy

b) a szolgáltató, amint ilyenről tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról vagy az ahhoz való hozzáférés megszüntetéséről.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható arra az esetre, ha a szolgáltatás igénybe vevője a szolgáltató irányítása alatt vagy ellenőrzése mellett jár el.

(3) Ez a cikk nem érinti a bíróságok vagy közigazgatási hatóságok arra vonatkozó lehetőségét, hogy a tagállamok jogrendszereivel összhangban a szolgáltatót a jogsértés megszüntetésére vagy megelőzésére kötelezzék, nem érinti továbbá a tagállamoknak azt a lehetőségét sem, hogy eljárásokat alakítsanak ki az információ eltávolításának vagy a hozzáférés megszüntetésének szabályozására.”

Az olasz jog

7 A 2018. július 12-i decreto-legge n.°87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (a munkavállalók és a vállalkozások méltóságára vonatkozó sürgős rendelkezések bevezetéséről szóló 87. sz. törvényerejű rendelet; a GURI 2018. július 13-i 161. száma; a továbbiakban: 87/2018. sz. rendkívüli törvényerejű rendelet) 9. cikke tiltja a nyereménykifizetéses játékok vagy fogadások, valamint a szerencsejátékok reklámozásának minden formáját, még közvetett módon is, bármilyen formában és hordozón, beleértve a sport-, kulturális vagy művészeti eseményeket, a televízió- és rádióműsorokat, a napilapokat és időszakos kiadványokat, általában a kiadványokat, a hirdetési megjelenítéseket, valamint a digitális és telematikai információs csatornákat, beleértve a közösségi médiát is. E tilalom megsértése esetén a megbízóval, a terjesztési vagy rendeltetési eszköz vagy oldal tulajdonosával és rendezvény, az esemény vagy tevékenység szervezőjével szemben a szponzorálás vagy a reklám értéke 20%-ának megfelelő közigazgatási bírságot kell kiszabni, amelynek legalacsonyabb mértéke jogsértésenként legalább 50 000 euró.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 2022. július 19-i határozatával az olasz hírközlési felügyeleti hatóság, az AGCOM 750 000 euró összegű közigazgatási bírságot szabott ki a Google-lal szemben a 87/2018. sz. törvényerejű rendelet 9. cikkének megsértése miatt, amely tiltja a szerencsejátékok bármilyen formában és bármilyen adathordozón – akár közvetett módon – történő reklámozását.

9 Az AGCOM azt rótta fel a Google-nak, hogy a YouTube online videóplatform (a továbbiakban: Youtube-platform) öt csatornáján egy tartalomkészítő által közzétett videók révén lehetővé tette szerencsejátékok internetes oldalainak reklámozását. Ráadásul e csatornák mindegyike olyan videókat mutatott be, amelyek arra hívták fel a felhasználót, hogy életkorától függetlenül küldje meg a saját nyereményeit feltüntető videókat, oly módon, hogy lehetővé tegye e tartalomkészítő számára, hogy az e felhasználó részére fizetett díjazás ellenében olyan videókat közvetítsen, amelyek a legnagyobb elért nyereséget tüntetik fel. A bírság kiszabása mellett az AGCOM arra kötelezte a Google-t, hogy távolítsa el a YouTube-platformról az említett tartalomkészítő 630 videóját, valamint ez utóbbi hasonló tartalmú videóit, amelyek szintén sértik a 87/2018. sz. törvényerejű rendelet 9. cikkében előírt tilalmat.

10 A Google keresetet nyújtott be e határozattal szemben a Tribunale amministrativo regionale per il Lazióhoz (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország). E bíróság megállapította, hogy a Google nem sértette meg a 87/2018. sz. törvényerejű rendelet 9. cikkének rendelkezéseit. Az említett bíróság ugyanis a YouTube-platform által kínált szolgáltatásokat tárhelyszolgáltatásoknak minősítette, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Google-nak részesülnie kell a 2000/31 irányelv 14. cikkét átültető olasz jogi rendelkezésekben előírt felelősség alóli mentességben.

11 Az AGCOM az ugyanezen bíróság által hozott határozattal szemben fellebbezést nyújtott be a Consiglio di Statóhoz (államtanács, Olaszország), amely a kérdést előterjesztő bíróság. E fellebbezés alátámasztására az AGCOM azt állítja, hogy a 2000/31 irányelv nem alkalmazandó az alapügyben szóban forgó hirdetésekre, mivel ezen irányelv 1. cikkének (5) bekezdése kizárja a hatálya alól a szerencsejátékkal összefüggő tevékenységeket.

12 A Google ezzel szemben azt állítja, hogy az említett irányelv alkalmazandó. Az ugyanezen irányelv 1. cikkének (5) bekezdésében előírt, ezen irányelv hatálya alóli kizárás nem a tárhelyszolgáltatókra, hanem kizárólag a szerencsejátékok szervezőire vonatkozik. Egyébiránt a Google úgy véli, hogy tárhelyszolgáltatói minőségében nem köteles ellenőrizni a YouTube platformján közzétett videók tartalmát. E körülmények között az AGCOM határozata cenzúrát alkalmaz, és korlátozza mind e platform felhasználóinak véleménynyilvánítási szabadságát, mind pedig a Google szolgáltatásnyújtási szabadságát.

13 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak a 2000/31 irányelvnek az alapügy tényállására való alkalmazhatóságát illetően. Ezen irányelv (21) preambulumbekezdésének második mondatából kitűnik, hogy az online reklámot az ezen irányelv értelmében vett online tevékenységnek kell tekinteni. Így az említett irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontjának harmadik franciabekezdéséből arra lehet következtetni, hogy az európai uniós jogalkotó ki ugyanezen irányelv hatályán kívül kívánta hagyni a szerencsejáték-ágazat valamennyi tevékenységét, beleértve azok online reklámozását is.

14 Abban az esetben, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy a 2000/31 irányelv alkalmazandó az alapügyben szóban forgó tevékenységre, a kérdést előterjesztő bíróság az ezen irányelv 14. cikkében előírt, eltérést engedő felelősségi rendszer hatályára vonatkozóan egy második kérdést is fel kíván tenni a Bíróságnak.

15 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a Google részesülhet-e e szabályozás előnyeiből, mivel a szóban forgó tartalom készítőjével kereskedelmi partnerségi megállapodást („YouTube Partner Program”, a továbbiakban: kereskedelemi partnerség) kötött, amelynek keretében a Google nem pusztán technikai jellegű és semleges szerepet tölt be az interneten közzétett tartalmak tekintetében. Ez a kereskedelemi partnerség egyrészt előírja az e tartalomkészítő minden egyes videóját megelőzően sugárzott hirdetésekből származó és a Google által beszedett bevételek megosztását. Másrészt a Google az említett tartalomkészítő csatornáinak előfizetőitől közvetlenül kapja meg a befizetéseket, és azokat a tartalomkészítőnek továbbítja. Az említett kereskedelmi partnerség megkötése érdekében ugyanezen tartalomkészítőnek meg kell felelnie a Google által meghatározott bizonyos feltételeknek. Konkrétan, el kell érnie bizonyos küszöbértékeket a feliratkozók számát és a videóinak megtekintési idejét illetően. Ezenkívül a Google – mielőtt ilyen kereskedelmi partnerségi megállapodást kötne a YouTube-platform tartalomkészítőjével – a videók tartalmát is ellenőrzi, megvizsgálja az adott csatorna tematikáját, a legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videókat és e videók metaadatait (címek, leírások stb.). Ez az ellenőrzés azonban nem jelenti a csatorna összes videójának teljes körű ellenőrzését.

16 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a 2000/31 irányelv 14. cikke csak olyan tárhelyszolgáltatóra alkalmazandó, amely „semleges” szerepet tölt be, és pusztán technikai feladat ellátására szorítkozik. Márpedig e bíróság véleménye szerint – tekintettel a Google által a tartalomkészítők által létrehozott tartalmak felett gyakorolt ellenőrzésre, valamint a tartalomkészítők üzleti tevékenységének a velük való bevételmegosztás révén történő „optimalizálására” – a Google helyzete nem tekinthető „semlegesnek”.

17 Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Alkalmazható-e a 2000/31 irányelv 1. cikkének (5) bekezdése alapján a tárhelyszolgáltatók felelősségének az ezen irányelv 14. cikke szerinti rendszere a nyereménykifizetéses játékok vagy fogadások online reklámozásával, valamint a szerencsejáték reklámozásával kapcsolatos tevékenységekre?

2) Alkalmazható-e a 2000/31 irányelv 14. cikke szerinti felelősségi rendszer a Google-hoz hasonló tárhelyszolgáltatóra az olyan tartalmak tekintetében, amelyeket YouTube-csatornák azon tulajdonosai tettek közzé, amelyekkel, illetve akikkel a Google megkötötte a fentiekben ismertetett kereskedelmi partnerségi megállapodást?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

18 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontjának harmadik franciabekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az információs társadalommal összefüggő, videók online tárhelyszolgáltatására irányuló szolgáltatás ezen irányelv hatálya alá tartozik, ha e videók az e rendelkezés értelmében vett, a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást magukban foglaló szerencsejáték-hirdetéseket tartalmaznak.

19 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2000/31 irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik, hogy ezen irányelv célja, hogy hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez. Egyrészt olyan jogi keretet hoz létre, amely biztosítja az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását, és amelynek lényege különösen az ezen irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében említett mechanizmus alkalmazása, amelynek értelmében a koordinált területen belül az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokat kizárólag abban a tagállamban szabályozzák, amelynek területén e szolgáltatásokat nyújtók letelepedettek. Másrészt az említett irányelv többek között II. és III. fejezetében olyan rendelkezéseket ír elő, amelyek az e célkitűzés eléréséhez szükséges mértékben közelítik egymáshoz bizonyos, e szolgáltatásokra alkalmazandó egyes nemzeti rendelkezéseket (2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 54. pont).

20 A 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdésének d) pontja előírja, hogy ezt az irányelvet nem kell alkalmazni az e rendelkezésben felsorolt, információs társadalommal összefüggő szolgáltatási „tevékenységekre”, amelyek között e pont harmadik franciabekezdésében szerepelnek „azok a szerencsejátékkal kapcsolatos tevékenységek, amelyek a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást foglalnak magukban, ideértve a sorsolásos játékokat és a fogadási ügyleteket”. Ezenkívül az említett irányelv (16) preambulumbekezdése pontosítja, hogy az e harmadik franciabekezdésben foglalt kivétel nem vonatkozik a promóciós vetélkedőkre és játékokra, amelyek esetében a cél a termékek vagy szolgáltatások eladásának ösztönzése, és amelyek esetében, ha felmerül valamely összeg megfizetése, az csak a reklámozott termékek vagy szolgáltatások megszerzését szolgálja.

21 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében nemcsak e rendelkezések szövegét, hanem összefüggéseit, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi (lásd: 1982. október 6-i Cilfit és társai ítélet, 283/81, EU:C:1982:335, 20. pont; 2024. december 19-i Ford Italia ítélet, C-157/23, EU:C:2024:1045, 42. pont).

22 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontja harmadik franciabekezdésének szövegéből és e rendelkezés hátteréből, valamint különösen az említett rendelkezés által követett célból kitűnik, hogy az abban előírt kizárás nemcsak magukra a szerencsejátékokra vonatkozik, hanem az e szerencsejátékokkal szorosan összefüggő tevékenységekre is, különösen az említett rendelkezés értelmében vett, a szerencsejátékok online reklámozására irányuló tevékenységre.

23 Egyrészt ugyanis mind e kizárás, mind pedig az ezen irányelv 1. cikkének (5) bekezdésében előírt egyéb kizárások megfogalmazása tág, ami arra utal, hogy az ott említett „területeket”, „kérdéseket” és „tevékenységeket” tágan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2022. április 27-i Airbnb Ireland ítélet C-674/20, EU:C:2022:303, 29. pont).

24 Másrészt és mindenekelőtt az említett irányelv (12) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az irányelv 1. cikkének (5) bekezdése arra irányul, hogy bizonyos tevékenységeket kizárjon ennek az irányelvnek a hatálya alól arra hivatkozással, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága ezeken a területeken ebben a szakaszban nem biztosítható az EUM-Szerződés, illetve a fennálló másodlagos jog alapján. Ami ugyanis különösen a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást magában foglaló, szerencsejátékkal kapcsolatos tevékenységeket illeti, a Bíróság már kimondta, hogy a szerencsejátékok szabályozása azon területek közé tartozik, amelyeken jelentős erkölcsi, vallási és kulturális különbségek vannak a tagállamok között. A terület európai uniós harmonizációja hiányában az egyes tagállamok feladata, hogy e területeken saját értékrendjüknek megfelelően megítéljék a fogyasztók, illetve a szociális rend védelméből következő követelményeket (2023. március 2-i Recreatieprojecten Zeeland és társai ítélet, C-695/21, EU:C:2023:144, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Márpedig azon mozgástér biztosítása érdekében, amellyel a tagállamoknak rendelkezniük kell ahhoz, hogy a szerencsejátékok területét a saját értékrendjüknek megfelelően hatékonyan szabályozhassák, lehetővé kell tenni számukra, hogy az uniós jog tiszteletben tartása mellett szabályozzák az e területhez szervesen kapcsolódó valamennyi tevékenységet, beleértve az ahhoz kapcsolódó reklámot is.

26 Ebből következik, hogy a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontjának harmadik franciabekezdését úgy kell értelmezni, hogy ezen irányelv nem alkalmazható az e rendelkezés értelmében vett, szerencsejátékok online reklámozására irányuló tevékenységre.

27 Ebből azonban nem következik, hogy az ilyen reklámok online tárhelyszolgáltatására is kiterjedne a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt kizárás.

28 A szerencsejátékok online reklámozására irányuló tevékenységgel ellentétben ugyanis az online tárhelyszolgáltatási tevékenység nem kapcsolódik szorosan e szerencsejátékokhoz. Ez utóbbi tevékenység, amely egyszerűen a szolgáltatás igénybe vevője által készített tartalom tárolására irányul, főszabály szerint a tárolt tartalmak szempontjából semleges és jellegénél fogva nem különbözik azoktól. Így a szerencsejátékoknak az e rendelkezés szerinti online reklámozása nem

különbözik más típusú reklám, vagy – tágabban – más tartalmak tárolására irányuló tevékenységtől. Közelebbről, e tevékenység nem áll közvetlen kapcsolatban ezekkel a szerencsejátékokkal, és nem is azok népszerűsítésére irányul.

29 E körülmények között, amint azt a főtanácsnok az indítványának 34. pontjában lényegében hangsúlyozza, nem szükséges kizárni ezen irányelv hatálya alól a szerencsejáték-reklámot tartalmazó videók tárolásából álló tárhelyszolgáltatói tevékenységet annak érdekében, hogy lehetővé tegye a tagállamok számára, hogy amennyiben úgy kívánják, saját értékrendjüknek megfelelően folytathassanak valamely a szerencsejátékokra vonatkozó, ellenőrzött kiterjesztési politikát.

30 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdése d) pontjának harmadik franciabekezdését úgy kell értelmezni, hogy az információs társadalommal összefüggő, videók online tárhelyszolgáltatására irányuló szolgáltatás ezen irányelv hatálya alá tartozik, ha e videók az e rendelkezés értelmében vett, a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást magukban foglaló szerencsejáték-hirdetéseket tartalmaznak.

A második kérdésről

31 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2000/31 irányelv 14. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó az online videóplatform olyan üzemeltetőjére, aki az e platformot videók célzott csatornán történő terjesztésére használó személlyel reklámbevételek megosztását előíró kereskedelmi partnerségi megállapodást kötött, és aki e megállapodás megkötése vagy végrehajtása keretében megvizsgálta e csatorna tartalmát, és különösen annak fő témáját, a legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videókat, vagy akár e videók metaadatait.

32 A 2000/31 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése meghatározza azokat a feltételeket, amelyek alapján a tagállamok biztosítják, hogy a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információk tárolásából álló, információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtása esetén a szolgáltatót ne terhelje felelősség a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére tárolt információért. E tekintetben a szolgáltatónak nem lehet tényleges tudomása jogellenes tevékenységről vagy információról, és – ami a kárigényeket illeti – nincsen tudomása olyan tényekről vagy körülményekről, amelyek nyilvánvalóan jogellenes tevékenységre vagy információra utalnának, vagy amint ilyenről tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról vagy az ahhoz való hozzáférés megszüntetéséről.

33 A „tárhelyszolgáltatás” fogalmának az e 14. cikk (1) bekezdésében szereplő meghatározása nem zárja ki, hogy az olyan szolgáltatás, amelynek célja a tárolt információk terjesztése vagy megosztása, bizonyos feltételek mellett e fogalom alá tartozzon. Mindemellett az a tény, hogy az üzemeltető által nyújtott szolgáltatás magában foglalja a részére küldött információk tárolását, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy e szolgáltatás minden körülmények között a 2000/31 irányelv 14. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik (2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 106. és 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ahhoz, hogy ez így legyen, alapvető fontosságú, hogy az érintett szolgáltatás nyújtója a 2000/31 irányelv 12–14. cikke értelmében vett „közvetítő szolgáltatónak” minősüljön. E tekintetben ezen irányelv (42) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az irányelvben az e

cikkekben előírt felelősség alóli mentességek csak azokra az esetekre vonatkoznak, amelyekben az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó tevékenysége a hírközlő hálózat működtetésének és az ahhoz való hozzáférés biztosításának technikai folyamatára korlátozódik. Szintén e (42) preambulumbekezdés szerint e tevékenység pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű, ami azt is jelenti, hogy e szolgáltatónak sem tudomása nincs a továbbított, illetve tárolt adatról, se nem kezeli azt az adatot (lásd ebben az értelemben: 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet, C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 105. pont; 2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 108. pont).

35 Ennélfogva annak megállapítása érdekében, hogy az online videóplatform üzemeltetője a 2000/31 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján mentesíthető-e a tagállami jog szerinti felelőssége alól az e jog által tiltott szerencsejátékokra vonatkozó reklámokat tartalmazó videók tekintetében, előzetesen azt kell megvizsgálni, hogy az ezen üzemeltető által gyakorolt szerep semleges-e, azaz hogy magatartása pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű-e, amely az általa tárolt tartalmakról való tudomás vagy e tartalmak ellenőrzésének hiányát vonja maga után, vagy éppen ellenkezőleg, az említett üzemeltető olyan tevőleges szerepet játszik, amelynek révén tudomással bír e tartalmakról, vagy azokat ellenőrzi (2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet, C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 106. pont; 2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 109. pont).

36 A 2000/31 irányelv (42) preambulumbekezdésére tekintettel a tudomásra és az ellenőrzésre vonatkozó e két feltételt úgy kell érteni, mint amelyek vagylagosak és egymástól függetlenek (2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 110. pont).

37 Így egyfelől az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás azon üzemeltetője, aki a tárolt információkat ellenőrzi, még akkor sem részesülhet mentességben ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján, ha ezen információk kezelésének automatizálása miatt nem szerez róluk tudomást. Márpedig az ilyen üzemeltető többek között az alkalmazott algoritmus segítségével gyakorol ellenőrzést a tárolt információk felett. Amennyiben ezen algoritmus segítségével előre meghatározta az ilyen információ terjesztésének vagy terjesztése elmaradásának feltételeit, nincs jelentősége annak, hogy ezen üzemeltető maga nem hajt végre olyan további beavatkozásokat, amelyek a továbbítás céljából tárolt információk népszerűsítését, módosítását vagy eltávolítását eredményezik (lásd ebben az értelemben: 2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 110. és 111. pont).

38 E tekintetben pontosítani kell, hogy amennyiben a használt algoritmus az információnak a jobb hozzáférhetőség érdekében történő egyszerű kategorizálásán és indexelésén túl az üzemeltető vagy a szolgáltatása érdekében meghatározza, hogy ezen információkat milyen feltételek mellett, milyen módon és milyen fontossági sorrendben terjesztik, vagy nem terjesztik, az említett üzemeltető ellenőrzést gyakorol ezen információk felett, így az általa kínált szolgáltatás nem minősíthető a 2000/31 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, „információs társadalommal összefüggő olyan szolgáltatás[nak], amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információ tárolásából áll” (lásd ebben az értelemben: 2026. június 16-i WebGroup Czech Republic és társai ítélet, C-188/24 és C-190/24, EU:C:2026:492, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Másfelől, amennyiben az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás üzemeltetőjének tevékenysége feltételezi, hogy ismeri az általa tárolt tartalmat, ezen üzemeltető ki van zárva e 14. cikk hatálya alól, anélkül hogy bizonyítani kellene, hogy e tartalom felett is ellenőrzést gyakorol.

40 E tekintetben, ha az online platform üzemeltetője járulékosan vagy véletlenül tudomást szerez arról, hogy a platformján közzétett videók valamely csoportjában konkrét jogellenes tartalom van, ez nem elegendő ahhoz, hogy e tartalmat kivonja ugyanezen 14. cikk hatálya alól. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha az ilyen üzemeltetőt harmadik személy arról tájékoztatja, hogy ilyen tartalom került közzétételre a platformján. E két helyzetben ugyanis, ha ezen üzemeltetőt kizárnák e cikk hatálya alól, a 2000/31 irányelv 14. cikkének (1) bekezdését megfosztanák hatékony érvényesülésétől, mivel e rendelkezés éppen azt teszi lehetővé az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtója számára, hogy az e rendelkezésben előírt mentességben részesüljön, ha a jogellenes tartalom ismeretében haladéktalanul intézkedik e tartalom eltávolítása vagy az említett tartalomhoz való hozzáférés megszüntetése érdekében.

41 Hasonlóképpen abból, hogy az online videóplatform üzemeltetője e platformon keresztül a nyilvánossághoz közvetített videók között az uniós vagy a nemzeti joggal ellentétes tartalmak felderítésére irányuló műszaki intézkedéseket hajt végre, nem következik az, hogy ezáltal ezen üzemeltető olyan tevőleges szerepet játszik, amely kizárná őt ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdésében előírt mentesülés rendszeréből (lásd ebben az értelemben: 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 109. pont).

42 Egyebekben nem állapítható meg, hogy kizárólag az online platform üzemeltetőjének olyan tevékenysége, amelynek eredményeként az üzemeltető teljes körű ismerettel rendelkezik a platformjára feltöltött összes tartalomról, alkalmas arra, hogy megfossza őt a 2000/31 irányelv 14. cikkében előírt felelősség alóli mentességtől.

43 Éppen ellenkezőleg, amennyiben az online platform üzemeltetőjének tevékenysége azt eredményezi, hogy megismeri a felhasználó által e platformra feltöltött alapvető tartalmat, nem hivatkozhat a 2000/31 irányelv 14. cikkében előírt felelősség alóli mentességre.

44 Amint azt a Bíróságnak már volt alkalma megállapítani, ez az eset áll fenn akkor, ha az online platform üzemeltetője olyan segítséget nyújtott, amely különösen az e platformon közzétett hirdetések megjelenítésének optimalizálásában vagy azok elősegítésében áll. Ebben az esetben ugyanis az üzemeltető nem semleges közvetítői pozíciót töltött be, hanem olyan aktív szerepet játszott, amely lehetővé tette számára e hirdetések tartalmának ismeretét vagy ellenőrzését. Az említett hirdetések vonatkozásában tehát nem hivatkozhat a 2000/31 irányelv 14. cikkében szereplő, felelősség alóli mentességre (2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 116. pont).

45 Ugyanez a helyzet akkor is, ha az online videóplatform üzemeltetője a bevételmegosztási megállapodás megkötése céljából megvizsgálja a videócsatorna fő témáját, e csatorna legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videóit, vagy akár e videók metaadatait. Még ha a tartalom ezen – akár automatizált, akár természetes személyek általi – vizsgálatának célja annak ellenőrzése, hogy az ezen kereskedelmi partnerségi megállapodást kezdeményező tartalomkészítő tiszteletben tartja-e a platform által az ilyen partnerség létesítése érdekében előírt szabályokat, e platform üzemeltetője számára konkrét ismereteket biztosít a videók valamely csoportjának lényeges tartalmáról, így nem állíthatja, hogy tisztán technikai, automatikus és passzív tevékenységet végezne, és így semleges közvetítői szerepet töltene be.

46 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a YouTube-platform üzemeltetője és az e platformon létrehozott csatornán videókat közzétevő egyes tartalomkészítők között létrejött kereskedelmi partnerségi megállapodás keretében a Google e megállapodás megkötése vagy végrehajtása keretében megvizsgálja e csatorna lényeges tartalmát, és különösen annak fő témáját, a legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videókat, vagy akár e videók metaadatait. Ez a tartalmi vizsgálat – függetlenül attól, hogy automatizált vagy természetes személyek által végzett – többek között annak ellenőrzésére szolgál, hogy az ezen kereskedelmi partnerségi megállapodást kezdeményező tartalomkészítő betartja-e a platform által az ilyen partnerség létesítésére vonatkozóan előírt szabályokat, és így kiegészíti azokat a szokásos ellenőrzéseket, amelyeket a YouTube-platformra feltöltött összes videóra megkülönböztetés nélkül alkalmaznak. Az említett vizsgálat a tartalom eredetiségére és minőségére is kiterjed. Az érintett tartalomkészítő csak akkor vehet részt a Google által kínált reklámbevétel-megosztási rendszerben, ha teljesíti ezeket a tartalmakra vonatkozó különleges feltételeket.

47 Ezen feltételek mellett – és az előterjesztő bíróság általi ellenőrzés fenntartásával – meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó YouTube-csatornák vizsgálata során a Google-nak észszerűen tudnia kellett arról, hogy azok fő témája a szerencsejáték volt, és hogy azok számos, ilyen játékokat reklámozó videót tartalmaztak, amellyel megsértették a 87/2018. sz. rendkívüli törvényerejű rendelet 9. cikkét.

48 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 2000/31 irányelv 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó az online videóplatform olyan üzemeltetőjére, aki az e platformot videók célzott csatornán történő terjesztésére használó személlyel reklámbevételek megosztását előíró kereskedelmi partnerségi megállapodást kötött, és aki e megállapodás megkötése vagy végrehajtása keretében megvizsgálta e csatorna tartalmát, és különösen annak fő témáját, a legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videókat, vagy akár e videók metaadatait.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) 1. cikke (5) bekezdésének d) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az információs társadalommal összefüggő, videók online tárhelyszolgáltatására irányuló szolgáltatás még akkor is ezen irányelv hatálya alá tartozik, ha e videók az e rendelkezés értelmében vett, a szerencsejáték során pénzértékkel rendelkező tétekben való fogadást magukban foglaló szerencsejáték-hirdetéseket tartalmaznak.

2) A 2000/31 irányelv 14. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

az nem alkalmazandó az online videóplatform olyan üzemeltetőjére, aki az e platformot videók célzott csatornán történő terjesztésére használó személlyel reklámbevételek megosztását előíró kereskedelmi partnerségi megállapodást kötött, és aki e megállapodás megkötése vagy végrehajtása keretében megvizsgálta e csatorna tartalmát, és különösen annak fő témáját, a legtöbbször megtekintett vagy legfrissebb videókat, vagy akár e videók metaadatait.

Aláírások